

BOŽENA NĚMCOVÁ (?1820? - 1862)
BABIČKA (1855)

Němcová, B.: Babička, Nakladatelství Svoboda Praha, 1987, vydání s ilustracemi Adolfa Kašpara

Jedná se o povídkovou prózu ukazující dokonalého člověka se všemi předpoklady pro harmonické soužití s ostatními lidmi všech společenských vrstev.

Děj se odehrává na Starém bělidle v Ratibořicích v první polovině 19. století.

Autorka, která zde představuje vnučku babičky Magdaleny Novotné Barunku Panklovou, popisuje své dětství a také lidové zvyky a tradice, které se v minulosti dělaly na venkově.

Příběh začíná tím, že Tereza nabídla své matce, babičce, aby se k nim odstěhovala ze Slezska. Babička nejprve váhala, ale pak se přece vydala na cestu. S vnučaty se velice rychle sblížila a velmi si s nimi rozuměla. Učila je různým tradicím, vyprávěla jim velké množství jak příběhů z vlastního života, tak pohádek, chodila s nimi na procházky do okolí, seznamovala je s přírodou, kterou sama velice milovala a navštěvovala známé bydlicí v okolí.

Zajímavý byl příběh o Viktorce, který vyprávěl myslivec, když u něj byli na návštěvě. Viktorka byla velice krásná dívka, ale všechny své nápadníky odmítala. Pak se ve vesnici objevili vojáci a jeden z nich se po Viktorce pořád díval a pronásledoval ji. Ta se ho zpočátku bála, ale pak ho potkala jednou sama v lese, leknutím se zranila, ale voják ji ošetřil a donesl do vesnice. Když se uzdravila, zjistila, že vojáci již byli odvoláni. Pomátla se z toho a utekla do lesa, kde žila v jeskyni. Dokonce utopila své vlastní dítě. Jedou byla v noci bouře a Viktorka pobíhala po lese a dábelky se smála. Zabil ji blesk... Jedině babička dokázala pochopit její osud. Viktorka byla zvláštní a vymykala se běžnému životu. Babička byla všemi v okolí uznávaná, vědělo se o ní, že je moudrá žena, a že se v lecčems vyzná. Proto si k ní také často lidé chodili pro rady a ona jim vždy ochotně pomohla. Jako například slečně Kristle, která byla zamilovaná do vojáka. Díky babičce byl tento voják odvolán a brzy se ve vesnici konala svatba.

Za nějakou dobu se děti poprvé vydaly do školy. Ale rády se učily novým věcem, a babička na ně měla nemalý vliv.

Dílo končí smrtí babičky, která je ovšem pojata velice nadneseně a smírně. Smrt je považována za součást běžného života, babička odešla v souladu s přírodou, paralelně byla také vyličena smrt uschlého stromu.